

Του **Γιώργου Μητραλιά**

Αφετηρία και συνάμα κίνητρο για την σύντομη εξιστόρηση της “υπόθεσης Ράντεκ-Σλάγκετερ” που ακολουθεί είναι η κρισιμότητα της κατάστασης που έχει δημιουργήσει η στάση ηγετικών στελεχών σημαντικού τμήματος της ελληνικής ριζοσπαστικής αριστεράς απέναντι στο ακροδεξιό συλλαλητήριο που έγινε στη Θεσσαλονίκη στις 20 Ιανουαρίου 2018. Προσοχή λοιπόν επειδή οι σημερινές ελληνικές ομοιότητες, συμπτώσεις και αναλογίες με το πιο τραγικό ευρωπαϊκό μεσοπολεμικό παρελθόν είναι παραπάνω από εμφανείς...

Βρισκόμαστε στην Άνοιξη του 1923 και το Ρουρ, η καρδιά της βιομηχανικής Γερμανίας, βρίσκεται υπό γαλλική στρατιωτική κατοχή ως πολεμική επανόρθωση αλλά και εκδίκηση της νικήτριας Γαλλίας επί της ηττημένης Γερμανίας στο Πρώτο Παγκόσμιο μακελειό. Όπως θα έπρεπε να αναμένεται, ο ταπεινωμένος, εξαθλιωμένος και άνεργος γερμανικός λαός αντιστέκεται στον ξένο κατακτητή που λεηλατεί τη χώρα του και καταστέλλει με τις ξιφολόγχες τις λαϊκές διαμαρτυρίες. Έτσι, ένα κύμα συγκίνησης και αγανάκτησης σαρώνει τη Γερμανία όταν οι γαλλικές στρατιωτικές αρχές κατοχής δικάζουν, καταδικάζουν και εκτελούν τον βετεράνο του πολέμου, ηγετικό στέλεχος των ακροδεξιών Frei Korps και ναζιστή **Άλμπερτ Λέο Σλάγκετερ (Albert Leo Schlageter)** που έχουν συλλάβει την ώρα που έκανε ένα από τα πολλά σαμποτάζ του.

Λίγες μέρες αργότερα, και με αφορμή την εκτέλεση του Σλάγκετερ, ο μπολσεβίκος ηγέτης **Καρλ Ράντεκ** εκφωνεί ενώπιον της Εκτελεστικής Επιτροπής της Τρίτης Διεθνούς ένα λόγο που έμελλε να σημαδέψει καίρια -και καταστροφικά- την ιστορία του περασμένου αιώνα. Και ιδού ευθύς αμέσως ένα χαρακτηριστικό του απόσπασμα, όπως το αναπαράγει στο βιβλίο του “Η Μόσχα του Λένιν” [1] ο παρών σε εκείνη τη συνεδρίαση καθότι ηγετικό στέλεχος της Τρίτης Διεθνούς Γάλλος επαναστάτης Αλφρέντ Ροσμέρ:

“Σε όλη τη διάρκεια της ομιλίας της συντρόφισσας Κλάρας Τσέτκιν, μου κόλλησε στο μυαλό το όνομα του Σλάγκετερ και η τραγική μοίρα του. Η μοίρα αυτού του μάρτυρα του γερμανικού εθνικισμού δεν πρέπει να περάσει στα σιωπηλά ή απλά να τιμηθεί με δυο λογάκια. Έχει πολλά να μας διδάξει όπως επίσης και στο γερμανικό λαό. Δεν είμαστε ρομαντικοί συναισθηματίες που ξεχνάμε το μίσος μας μπροστά σε ένα πτώμα ή διπλωμάτες που λένε ότι μπροστά σε έναν τάφο πρέπει ή να προσεύχεσαι ή να μένεις σιωπηλός. Ο Σλάγκετερ, ο γενναίος στρατιώτης της αντεπανάστασης αξίζει έναν ειλικρινή φόρο τιμής από εμάς τους στρατιώτες της επανάστασης. Ο ομοϊδεάτης του Φρεκς δημοσίευσε ένα μυθιστόρημα το 1920 στο

οποίο περιγράφει τη ζωή ενός αξιωματικού που έχασε τη ζωή του στον αγώνα ενάντια στους Σπαρτακιστές. Ο τίτλος του ήταν “Ο περιπλανώμενος στην ανυπαρξία”. Αν αυτοί οι γερμανοί φασίστες που θέλουν να υπηρετήσουν πιστά το λαό τους δεν καταλάβουν το νόημα της μοίρας του Σλάγκετερ, τότε πραγματικά θα έχει πεθάνει μάταια και θα μπορούν να γράψουν στον τάφο του: “Ο περιπλανώμενος στην ανυπαρξία”.

Και ο Ροσμέρ θυμάται και διηγείται τι συνέβη αμέσως μετά:

“Μια αναταραχή επικράτησε ανάμεσα στους αντιπροσώπους. Τι σήμαινε αυτή η παράξενη εισαγωγή; Αυτό που ακολούθησε όχι μόνο δεν έδινε εξηγήσεις, αλλά αντιθέτως ενέτεινε την πρώτη εντύπωση. Συνεχίζοντας την ομιλία του ο Ράντεκ αναφέρθηκε σε μια Γερμανία που είναι τσακισμένη από το νικητή. “Μόνο ηλίθιοι”, είπε, “μπορούν να φανταστούν ότι η Αντάντ θα συμπεριφερόταν στη Γερμανία με διαφορετικό τρόπο απ’ότι η Γερμανία συμπεριφέρθηκε στη Ρωσία. Ο Σλάγκετερ είναι νεκρός. Στον τάφο του, οι σύντροφοί του ορκίζονται να συνεχίσουν: ενάντια σε ποιους; με ποιους;”. Και ο Ροσμέρ καταλήγει: “Μόνο ο επίλογος (του Ράντεκ) έβγαζε νόημα: “Πιστεύουμε ότι η μεγάλη πλειοψηφία αυτών των μαζών που ξεσηκώνονται από τα εθνικιστικά συναισθήματα ανήκει, όχι στο στρατόπεδο των καπιταλιστών, αλλά στο στρατόπεδο της εργασίας”.

Karl Radek

Όταν η κομματική ηγεσία βάζει -επιτέλους- φρένο στην εγκληματική “γραμμή Ράντεκ” και εγκαταλείπει τις κοινές δράσεις το κακό έχει ήδη γίνει, τουλάχιστον σε μεγάλο βαθμό. Αντί να έχουν ξεπουπουλιαστεί, οι ναζιστές έχουν βγει απο την απομόνωση και έχουν γίνει μια σχεδόν καθωσπρέπει ανερχόμενη πολιτική δύναμη, αποδεικνύοντας πόσο διορατικός ήταν όχι ο κομμουνιστής Καρλ Ράντεκ, αλλά μάλλον ο...ναζιστής Γκέμπελς. Γιατί; Μα, επειδή ο **Γιόζεφ Γκέμπελς είχε σπεύσει να εγκωμιάσει (!) την επαίσχυντη ομιλία του μαθητευόμενου μάγου της Τρίτης Διεθνούς** καθώς είχε αμέσως αντιληφθεί ότι οι πρακτικές συνέπειές της θα ήταν καταστροφικές για το KPD (το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας) ενώ θα αποτελούσαν αληθινό θείο δώρο για το ναζιστικό του κόμμα... [2]

Δυστυχώς, η κακοδαιμονία του εργατικού και ειδικότερα του κομμουνιστικού και σοσιαλιστικού κινήματος θέλει τα παθήματα να μην γίνονται σχεδόν ποτέ μαθήματα. Και αυτό όχι μόνο τότε αλλά ακόμα και τώρα, μετά από ένα σχεδόν αιώνα! Και αν στη προπολεμική Γερμανία όπου το KPD ακολουθώντας πιστά τα κελεύσματα της σταλινικής γραφειοκρατίας, επανέλαβε αργότερα -έστω και περιστασιακά- τις κοινές δράσεις και τις ερωτοτροπίες με τους ναζιστές, υπάρχει -ας πούμε- το ελαφρυντικό ότι ο φασισμός και ο ναζισμός ήταν ένα νέο και άγνωστο μέχρι τότε “φαινόμενο”, **τι μπορεί κανείς να πει για τους σημερινούς μαθητευόμενους μάγους της ελληνικής αριστεράς που δείχνουν να μην έχουν διδαχτεί το παραμικρό από τις -μέχρι σήμερα αζεπέραστες σε αγριανθρωπισμό και καταστροφικότητα- τραγικές εμπειρίες του ευρωπαϊκού μεσοπολέμου;**

Έτσι, οι μεν, δηλαδή εκείνοι του κυβερνώντος **ΣΥΡΙΖΑ**, δηλώνουν ότι πολεμούν τον φασισμό εφαρμόζοντας με υπερβάλλοντα ζήλο τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που τον θρέφουν και τον γιγαντώνουν, ενώ οι δε, εκείνοι του **ΚΚΕ** περηφανεύονται ότι αντιμετωπίζουν τη ναζιστική απειλή ακολουθώντας πιστά το απίστευτα χρεωκοπημένο παράδειγμα του ΚΚ Γερμανίας και του τότε ηγέτη του Ερνστ Τέλμαν, που έμεινε στην ιστορία για την τραγική πρόβλεψή του... **“Οι Ναζιστές δεν θα μείνουν παρά έξι μήνες και μετά θα είναι η σειρά μας”!** Τέλος, εκείνοι που κυρίως μας απασχολούν σήμερα, δηλαδή **τα ηγετικά στελέχη μεγάλου μέρους -αλλά ευτυχώς όχι όλης- της ριζοσπαστικής αριστεράς,** τον μάχονται ανακαλύπτοντας και εγκωμιάζοντας τις -εντελώς ανύπαρκτες- κρυφές

“αρετές” του βαθύτατα βάρβαρου και ρατσιστικού κοινωνικού ακροατηρίου του! **Τόσο οι μεν όσο και οι δε εγκληματούν!** Και αν συνεχίσουν στον αδιέξοδο δρόμο που έχουν διαλέξει, τότε είναι περίπου βέβαιο ότι το μέλλον διαγράφεται μαύρο κι άραχνο. Και δυστυχώς, για δικαίους και αδίκους, δηλαδή για όλους μας...

Αντί λοιπόν να διαγκωνίζονται με την -φασιστική ή μη- άκρα δεξιά για το ποιος είναι πιο “πατριώτης”, ελληναράς και “μακεδονομάχος”, πολύ καλύτερο θα ήταν, ακόμα και για τους ίδιους και τις ίδιες, **να ενώσουν επείγοντως τις δυνάμεις τους σε ένα αρραγές αντιφασιστικό μέτωπο.** Ένα εννιαίο μέτωπο των αντιφασιστών που θα διαλύει τη σημερινή σύγχυση, θα εμπνέει τη νεολαία και θα ξαναδίνει αυτοπεποίθηση στους δημοκράτες, θα ξαναφέρνει στο προσκήνιο τις παλιές καλές αξίες της αλληλεγγύης και του διεθνισμού, και θα περνάει, επιτέλους στην αντεπίθεση που τόσο χρειαζόμαστε.

Σημειώσεις

[1] Αλφρέντ Ροσμέρ, “Η Μόσχα του Λένιν”, με πρόλογο του Αλμπέρ Καμί, εκδόσεις Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο, 2017, μετάφραση Δήμητρα Κυρίλλου, Κώστας Πίττας.

[2] Το ναζιστικό καθεστώς έδωσε το όνομα του Σλάγκετερ σε δρόμους και πλατείες, σε πλοία και στρατώνες, σε πόλεις και στρατιωτικές μονάδες, ενώ γράφτηκε για αυτόν ακόμα και ένα θεατρικό έργο στο οποίο οφείλεται εξάλλου και η διάσημη αγριανθρωπική φράση “Όταν ακούω τη λέξη κουλτούρα, τραβάω το πιστόλι μου”. Ο υποτιθέμενος καταδότης του Σλάγκετερ στις γαλλικές αρχές δολοφονήθηκε από τον μετέπειτα διοικητή του στρατοπέδου εξόντωσης Άουσβιτς-Μπιρκενάου Rudolf Hoess και τον Μάρτιν Μπόρμαν, μόνιμο δεξί χέρι του Χίτλερ.

Πηγή: www.contra-xreos.gr